İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Define Avcıları

2. Baskı

Genç Hayat

KORKUSUZLAR TAKIMI

Define Avcıları

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

Sertifika No: 44968

ISBN : 978-625-447-017-2

Genç Hayat : 201

Korkusuzlar Takımı : 1

Kitabın Adı : Define Avcıları

Yazar : İsmail Çubukçu

Çizer (Kapak) : Gülşah Alçın Özek

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak & İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2022

Baskı - Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17
Esenyurt/ İSTANBUL
Tel: (212) 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.gnchyt.com - e-posta: editor@cilekyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Define Avcıları

GENÇ HAYAT

İSMAİL ÇUBUKÇU

Samsun'da dünyaya gelen yazar, 1999 yılında Erciyes Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olarak lisans eğitimini tamamladı. 2001-2004 yılları arasında, Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde Tezli Yüksek Lisansını yaptı. 2014 yılında Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Türkçe Eğitimi bölümünde doktora eğitimine başladı. Doktora tez çalışmasını, çocuk ve gençlik edebiyatı alanlarında sürdürmektedir. Türkçe eğitimi, çocuk ve gençlik edebiyatı yazarın çalışma ve ilgi alanlarını oluşturmaktadır.

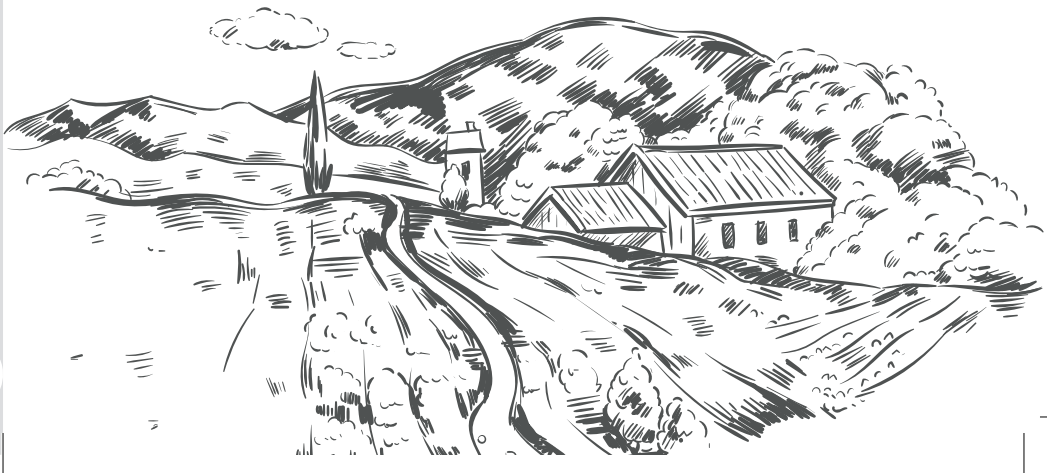
Yazarın Çilek Yayınlarından çıkan Deyimlerle Öyküler isminde 10 kitaptan oluşan öykü seti bulunmaktadır.

- Buz Gibi Limonata
- Çiçek Tutkunu
- Güvercinim Uçuverdi
- Kardan Kediler
- Kayıp Cüzdan
- Markalı Botlarım
- Sade Dondurma
- Sütçü Halil Amca
- Yakan Top
- Zor Yarış

Tuhaf Ses ve Ürkütücü Gölge

Sabri, yaz tatilini geçirmek için o yıl da memleketine gitmişti. Burası güzel, şirin bir ilçeydi. Yaz gelince ilçenin güzelliği daha da artar, tadına doyum olmazdı. Her yer yemyeşil olur, şeftaliden kiraza; üzümden eriğe kadar çeşit çeşit meyvelerle donanan ağaç dalları, insanın canına can katardı.

Ağaç dallarında bir o yana bir bu yana uçuşan kuşlar ve onlara eşlik eden kelebekler, bu sevinci doruk noktasına taşırdı. İlçenin tam ortasından akan güzelim Yeşilırmak, yazın bunaltıcı sıcağını kovar, havaya rahatlatıcı bir serinlik katardı. Yazın sıcağından bunalan yöre halkı, kendilerini Yeşilırmak'ın berrak ve serin sularına bırakırdı.

Sabri'nin amcaları, halaları, dayıları ve teyzeleri; kısacası tüm akrabaları buradaydı. Yirmi beş yıl önce göçmüşlerdi köyden ilçeye. İlçeye yakın olduğu için de bağlarını hiç koparmamışlardı köyleriyle. Bu nedenle sık sık köylerine giderlerdi. Bu köy ziyaretleri, Sabri'nin tatilini daha da eğlenceli hâle getirirdi. Büyük şehrin yorucu, bunaltıcı, sıkıcı havasından sonra gördüğü uçsuz bucaksız yeşillikler; şırıl şırıl akan dereler, yemyeşil ağaçlar, çeşit çeşit hayvanlar ve daha bir sürü güzellik, içine tarif edilemez duygular katardı.

Sabri, yine bir yaz tatilindeydi ve daha ilk günden eğlence ve macera dolu günler başlamıştı onun için. Böyle eğlenceli bir günün akşamındaydılar. Yemekten sonra, amca çocuklarıyla aralarında sohbet etmeye başlamışlardı. Ertesi gün neler yapabileceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Uzun bir süre düşünüp görüşlerini söylediler birer birer. Kimi, derede balık tutalım, dedi; kimi de köyün birkaç kilometre dışındaki kiraz bahçesine gidip tadına doyum olmaz kirazlarla ziyafet çekmeyi önerdi. Önerileri birer birer görüşüp tartıştılar kendi aralarında. Sabri sadece dinliyor, tek kelime etmiyordu. Onun bu hâli, diğerlerinin dikkatini çekmişti. Herkes önerisini söyledikten sonra Sabri konuşmaya başladı:

– Harika ve bir o kadar da heyecan verici bir fikrim var. Fakat işin içinde bir miktar da korku olabilir.

Hepsi susmuştu, kimse tek kelime etmiyordu. Bir süre devam eden bu suskunluğu, Hülya bozdu:

– Aklından ne geçiyor senin?

Sabri fısıldadı:

– Köydeki eski evlerde ve bahçelerde araştırmalar yapacağız.

Melike telaşla karıştı söze:

– Köydeki eski evlerde araştırma mı yapacağız? Sen kafayı mı yedin? O evlerin içine yıllardır kimse girmemiştir. Etraflarındaki otları görmedin herhâlde! Onların içinde börtü böcek, yılan çıyan cirit atıyordur şimdi. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?

Sabri kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

– Hem de çok iyi duyuyor... Evlerin etrafındaki otları da evlerde uzun süredir kimsenin yaşamadığını da gayet iyi biliyorum. Tüm bunlar bana inanılmaz bir heyecan veriyor. Şimdi söyleyin bakalım; benimle misiniz, değil misiniz?

Hülya, tedirgin bir sesle konuşmaya başladı:

– Elif'i bilirsiniz. Köydeki en iyi arkadaşımdır. Birkaç ay önce ailecek onları ziyarete gitmiştik köye. Akşam yemeğinin ardından büyüklerimiz kendi aralarında konuşurlarken biz de Elif'le sohbete başladık. Anılarımızdan söz ediyorduk birbirimize. Önce ben başladım anlatmaya. Geçen yaz Ankara'ya gidişimizi ve buradaki eğlence dolu günlerimizi anlattım ona. Söz sırası Elif'e gelince sesini iyice kısarak anlatmaya başladı:

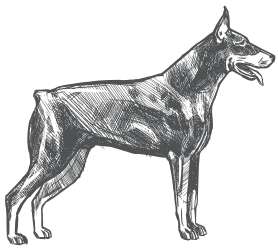
"Soğuk mu soğuk bir kasım gecesiydi. Havada ayaz vardı. Ay ışığı o kadar güçlüydü ki gündüzle gece iç içe gibiydi. Hafiften kar yağışı da başlamıştı. O akşam annem ve kardeşimle birlikte köyün en dışındaki komşularımız olan Hacer teyzeleri ziyarete gitmiştik. Gece saat on bire kadar oturduk, sohbet

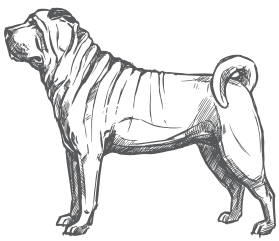
ettik. Vakit epeyce ilerlediği için izin istedik eve gitmek için. Hacer teyzenin eşi Nuri amca, sizi ben bırakayım, diye çok ısrar etti ama zahmet vermemek için kendimiz gitmeye karar verdik.

Ay ışığı ortalığı âdeta gündüze çevirmişti. Köyün derin sessizliğini birkaç kilometre ötedeki ormanın derinliklerinden gelen kurt ve çakal sesleri yırtıyordu. Ara sıra, köy halkının bahçelerindeki köpek havlamaları duyuluyordu. Ölgün sokak lambaları köy evlerinin bahçelerine cansız, cılız bir aydınlık saçıyordu. Bu cılız ve cansız ışıkla aydınlanan küçük köy evlerini birer birer geride bırakıyorduk. Bir, iki, üç derken birkaç evi geride bıraktık.

Tam eski bir evin önünden geçiyorduk ki evden daha önce hiç duymadığımız garip ve ürkütücü bir ses duyduk. Tırnaklarımızı bir tenekeye sürdüğümüzde çıkan sese benzer bir sesti bu. Ses, gittikçe yükselen bir homurtuya dönüşüyordu. Çok korkmuştuk ama ne olup bittiğini anlamak için durup bu eski eve baktık. İşte ne olduysa o zaman oldu.

Evin ön tarafını tamamen kaplayan korkunç bir gölge gördük. Bu gölge, iki kolunu açarak bir şeyin peşinden koşan bir devi andırıyordu. Tüylerimiz diken diken olmuştu. Var gücü-

müzle koşmaya başladık. O kadar hızlı koştuk ki süre tutsalardı atletizm olimpiyatlarında dereceye girerdik. O derece yani... O gün bugündür eski evlerden hep uzak dururum ben. Özellikle de geceleri."

Hülya sözlerini bitirdiğinde hepsi merak ve korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Elif'in başından geçenler hepsini korkutmuştu. Bir süre, kimse konuşmadı. "Elif'in başından geçenler böyle..." diye mırıldandı Hülya derin sessizliği bozarak. Ardından Sabri'ye dönerek bir şeyler fısıldadı:

– Hâlâ kararlı mısın eski evlerde araştırma yapma konusunda? Bence tekrar düşün. Elif'in yaşadıkları ortadayken eski evlerde araştırma yapmamız hiç de akıllıca olmaz gibi geliyor bana. Öyle değil mi?

Sabri:

– Düşünecek bir şey yok ortada. Ben kararımı verdim. Gerekirse tek başıma yapacağım bu araştırmayı. Hem fena mı olur? Elif'in yaşadığı olayın gizemini de çözeriz belki. O ses nereden gelmiş? O gölge neyin gölgesiymiş? Tüm bu soruların cevabını buluruz. Tam bana göre bir iş bu... Gizem var, macera var, eh bir miktar da korku tabii...

Murat:

– Bilirsin Sabri, ben heyecana bayılırım! Nerede heyecan, orada ben... Bu yüzden ben seninleyim!

Murat'ın sözleri diğerlerine cesaret vermişti. Mehmet, Serkan ve Melike de birer birer açıkladılar kararlarını:

– Biz de seninleyiz Sabri!

Hülya ve Yusuf bir şey dememişlerdi. Sabri, önce Yusuf'a sordu:

– Ne o Yusuf? Korktun mu yoksa?

Yusuf:

– Ne korkması be! Anca beraber, kanca beraber...

Gözler artık Hülya'nın üzerindeydi. Kararını açıklamayan sadece o kalmıştı. Hepsi meraklı gözlerle ona bakıyordu. Hülya, bu bakışların anlamını biliyordu; "Sen de bizimle gel Hülya abla, bizi yalnız bırakma!" demek istiyorlardı. Birkaç saniye düşündükten sonra mırıldandı:

– Doğrusu biraz korkuyorum ama sizi yalnız bırakacak değilim. Yusuf'un dediği gibi, "Anca beraber, kanca beraber!".

Hülya'nın cevabı hepsini mutlu etmişti. "Yaşasın!" çığlıklarıyla bu mutluluklarını dile getirdiler. Hülya onlara güven veriyordu. O da bunun farkında olduğu için arkadaşlarını yalnız bırakmak istememişti. En büyükleri olduğu için bu konuda kendini sorumlu hissediyordu.

Murat, merakla sordu:

– Neyi araştıracağız peki eski evlerde?

Sabri, birkaç saniye düşündükten sonra mırıldandı:

– Ne bileyim işte... Ne olursa...

Hülya, Sabri'nin bu kaçamak cevabından memnun olmamıştı. Sorgulayıcı bakışlarla Sabri'yi süzdükten sonra konuşmaya başladı:

– Seni bilirim Sabri... Bir şeyleri gizliyor gibisin. Açık konuş bizimle, çıkar ağzındaki baklayı. Eski evlerle ilgili bildiğin bir şey mi var? Orada ne bulmayı düşünüyorsun?

Sabri birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Ardından mırıldanmaya başladı:

– Şey, aslında eski evlerde araştırma yapmak isteyişimin önemli bir nedeni var. Bunu şimdiden size söyleyip boş yere heveslendirmek istemedim. Çünkü bulmayı amaçladığımız şeyi bulamazsak hayal kırıklığı yaşarsınız diye düşünüyordum. Madem bu yola birlikte çıkacağız artık sizden saklamanın bir anlamı yok. Evet, eski evlerde araştırma yapmak istememin önemli bir nedeni var.

– Neymiş bu önemli neden, diye merakla sordu Murat.

Sabri anlatmaya başladı:

– Birkaç gece öncesiydi. Uyku tutmadığı için geç saatlere kadar uyuyamamıştım. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Bu arada, babamla dedem salonda koyu bir sohbete dalmışlardı. Eski günlerden konuşuyorlardı. Yüksek sesle konuştukları için ister istemez konuştuklarına kulak misafiri oluyordum. Dedem, çocukluk anılarından söz ediyordu keyifle. Bir sürü anısından söz etti. Hepsi de eğlenceli ve keyifliydi. Dedem neşeyle konuşurken bir ara ciddileşti ve babama, "Yaklaş, sana bir sırrımı açıklayacağım." dedi. O andan itibaren daha da dikkat kesildim anlattıklarına.

Dedemin anlattıkları o kadar ilginç ve sürükleyiciydi ki anlattıklarından dolayı gözümde uyku falan kalmamıştı. Uzunca bir anı olduğu için geç saatlere kadar dinledim onları.

Serkan araya girdi:

– Sadede gelsene be! Çıldırtma insanı! Ne anlattı deden?

Sabri, sesine gizem katarak devam etti:

– Dedem, on iki ya da on üç yaşlarındaymış. Sıcak bir temmuz günü öğle arasında en iyi arkadaşı Şeref'le beraber bir söğüt ağacının gölgesinde sohbet ediyorlarmış. Bir süre sonra yanlarına köyün bilge kişilerinden Ese dede adındaki yaşlı, tonton mu tonton bir amca gelmiş. Ese dedenin sağ ayağı aksak, sağ kolu da çolakmış. Köydeki tüm çocuklar gibi dedemle arkadaşı da hep merak ederlermiş kolu ve bacağı nasıl bu hâle geldi diye. Fakat bir türlü sormaya cesaret edemezlermiş. O gün cesaretlerini toplayıp Ese dedeyi soru yağmuruna tutmuşlar ikisi birden. Eskilerden konuşup özellikle de kolunun ve bacağının nasıl bu hâle geldiğini sormuşlar. Ese dede de anlatmaya başlamış. Bir sürü şey anlatmış. Bunların içinde en ilginci, köydeki evlerle ilgili olanıymış.

Ese dedenin anlattığına göre, köyün bulunduğu alanda çok eski zamanlardan kalma bir define varmış. Bu definenin yerini sadece Hamdi Çavuş adında, dünya tatlısı bir amca biliyormuş. Hamdi Çavuş zamanında eşkıyalar, ortalıkta cirit atıyorlarmış. Bu acımasız eşkıyalar, Hamdi Çavuş'un definenin yerini bildiğini öğrenince onu sıkıştırmaya başlamışlar. Adamcağıza aman vermiyorlarmış. Hamdi Çavuş, bunlardan kurtuluş olmadığını anlayınca bir karar almış.

'Bu definede bütün köy halkının hakkı var.' diye düşünmüş önce. Fakat köy halkı kadir kıymet bilmezmiş. Defineyi bulsalar; sen çok aldın, ben az aldım, diyerek aralarında kavga çıkarabilirlermiş. 'En iyisi mi bir harita hazırlayayım; bu haritayı parçalara bölüp köydeki birkaç evin bahçesine gömeyim. Gelecekte yaşayacak torunlarım, bugünün köy halkının başaramadığı şeyi, paylaşmayı ve birlikte hareket etmeyi başarırlarsa define onların olsun.' diye düşünmüş. Dediği gibi de yapmış. Definenin gömülü olduğu yeri gösteren bir harita hazırlamış. Bu haritayı dört eşit parçaya bölmüş. Her harita parçasına bir de not iliştirmiş:

"Bu parça, haritanın dört eşit parçasından biridir ve büyük bir definenin saklı olduğu yeri göstermektedir. Her parçada diğer parçanın bulunmasına yardımcı olacak ipuçları vardır. Bu ipuçlarını doğru çözen kişi, diğer parçaları da bulabilir. Umarım hak edenler kavuşur defineye... Bu define, gelecekteki torunlarıma bir armağanımdır. Haritanın dört parçasını köyün başından, ortasından ve sonundan rastgele belirlediğim dört evin bahçesine gömdüm."

Yusuf, merakla sordu:

– Ee, ondan sonra ne olmuş? Hamdi Çavuş birilerine haber vermiş mi bu harita parçalarını?

Sabri devam etti:

– Yalnızca bir kişiye söylemiş bu sırrı: O zamanlar henüz çok küçük bir çocuk olan Ese dedeye... Ese dede, çocukluğun verdiği saflıkla bunu bir şaka sanmış ve hiç oralı olmamış önce. Fakat yıllar geçtikçe Hamdi Çavuş'un söyledikleri kafasını kur-

calamaya başlamış. On dört yaşına bastığında Hamdi Çavuş'un gizlediği harita parçalarını aramaya karar vermiş.

Köyün en eski evinden başlayarak iğneyle kuyu kazarcasına her yeri didik didik etmeye başlamış. Bir gün, iki gün, üç gün derken bir hafta boyunca devam etmiş aramaya. Aramaya başlayışının on birinci gününde haritanın ilk parçasını buluvermiş. Sevinçten havalara uçmuş tabii. Harita parçasındaki Hamdi Çavuş'a ait not, Ese dedeyi daha da heyecanlandırmış. Bu heyecanla ve ilk parçayı bulmanın verdiği ümitle, diğer parçaları bulmak için kolları sıvamış.

Ertesi gün, ikindi üzeri köydeki en eski ikinci evin bahçesinde almış soluğu. O zamanlar, geceleri evin içinde garip ışıklar yandığından tutun da ara sıra uzaylıların uğradığına kadar birbirinden tuhaf ve ürkütücü şeyler anlatılırmış bu evle ilgili. Öyle kolay kolay kimse yaklaşamazmış bu eve. Fakat Ese dede tüm bunları kulak ardı edip soluğu bu evin bahçesinde almış. Başına geleceklerden habersiz, merakla ve heyecanla aramaya başlamış.

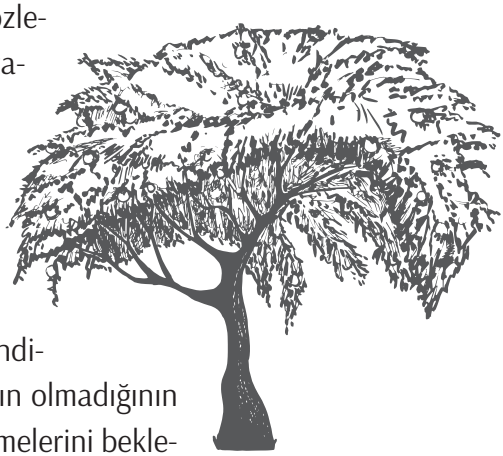
Aradan yarım saat kadar geçmiş. Birden azgın bir köpek havlaması duymuş. Arkasına döndüğünde, onu bekleyen büyük tehlikeyi fark etmiş. Kocaman bir köpek, havlayarak ona doğru koşuyormuş.

Ese dede, can havliyle kazmayı ve küreği elinden atıp tüm gücüyle koşmaya başlamış. Köpek ondan çok daha hızlı olduğu için kurtulması olanaksızmış. Ese dedenin gözüne karşıdaki incir ağacı takılmış o an. Köpekten kurtulmanın tek çaresinin bu incir ağacına tırmanmak olduğunu düşünmüş ve bu ağaca tırmanmaya başlamış.

Köpek korkusu, ona yükseklik korkusunu unutturmuş. Tırmanabildiği kadar yükseğe tırmanmış. İncir ağacının dallarından birine sımsıkı sarılmış. Öfkeli köpek, aşağıda havlamaya devam ediyor; Ese dedeye ulaşamadığı için öfkesi giderek daha da artıyormuş. Bu köpeğin havlamasına birkaç başıboş köpek daha gelmiş.

Köpek sürüsünün gitmeye hiç niyeti yokmuş. Ese dede, sonum geldi diye düşünmüş. Korkudan tir tir titremeye başlamış. Bildiği tüm duaları okumuş. Hayvanlar çok inatçı çıkmışlar... Bir saat boyunca öfkeyle havlamaya devam etmişler... Sonra yorulup susmuşlar susmasına ama bu sefer de ağacın dibinde kıvrılıp beklemeye başlamışlar.

Ese dede, ağacın dallarından birkaç ham incir toplamış ve bu ham incirleri belki korkarlar diye köpeklere doğru fırlatmış. Düşündüğü gibi de olmuş. Köpeklerden birkaçı korkmuş ve oradan kaçıvermiş. Fakat içlerinden iki tanesi korkmak bir yana daha da öfkelenmiş. Keskin dişli, simsiyah tüyleri olan bu azgın hayvanların gözlerinden öfkeleri sel olup taşıyormuş. Öyle ki bu sel, o zaman henüz on dört yaşında olan Ese dedeyi âdeta boğacak gibi oluyormuş.

Ese dede, boş yere kendini yormasının bir anlamının olmadığının farkına varmış. Sabırla gitmelerini bekle-

mekten başka çaresinin olmadığını anlamış ve çaresizce beklemeye devam etmiş.

Hava iyice kararmış, göz gözü görmüyormuş artık. Ese dede, karanlığın etkisiyle daha da korkmaya başlamış. Bin pişman olmuş bu işe giriştiği için. Artık ne harita parçaları varmış gözünde ne de define. Tek isteği o geceyi aklını yitirmeden, sağ salim geçirmekmiş. Ömründe ilk defa geceyi evinden ayrı geçiriyormuş. Hem de bir incir ağacında! Anne ve babası meraktan ölmüşler tabii. Köylülerle birlikte onu aramışlar uzun süre. Fakat Ese dedenin tırmandığı ağacın yanına uğramamışlar.

Ese dede, gece geç saatlere kadar uyanık kalmış. Bir süre sonra da ağacın dalına sarılmış hâlde uyuyakalmış. Uykuya dalınca ağaçtan düşüvermiş. Uyku sersemliği ile ne olduğunu anlamamış ilkin. Sonra, sağ kolunda ve sağ ayağında müthiş bir acı hissetmeye başlamış.

Gecenin karanlığında acıyla inlemeye başlamış. Karanlıkta hiçbir şey göremediği için acıdan kıvransa da köpekler hâlâ oradadır diye susmuş. Neyse ki azgın köpekler ağacın altında değillermiş. Bunu anlayan Ese dede, "İmdat! Kurtarın beni!" diye var gücüyle bağırmaya başlamış. Bulunduğu yer, köyün biraz dışında yer aldığı için sesini duyuramamış kimseye. Bakmış sesini duyan kimse yok, gücünü kaybetmemek için susmuş.

Bir iki saat öylece beklemiş. Gücünü toplayınca tekrar başlamış bağırıp çağırmaya. O zamanlar, Yetim Ahmet dedikleri bir adam varmış köyde. Bu adamın tuhaf, bir o kadar da gizemli huyları varmış. Kimseyle tek kelime etmez, gün-

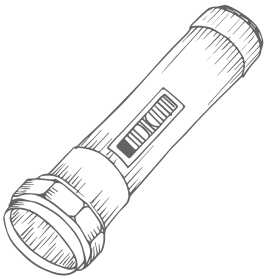
düzleri evine kapanırmış. Geceleri ise sırtındaki teneke ile sabaha kadar dağ bayır demeden dolaşır dururmuş. Köydeki tüm çocuklar, bu tenekenin içinde ne olduğunu çok merak ederlermiş.

Yaz kış üstünden hiç çıkarmadığı simsiyah kabanı, acayip şapkası, ağır adımlarla yürüyüşü, derin sessizliği, uzun kıvırcık saçları, simsiyah gür sakalları, şimşek gibi bakışlarıyla bu gizemli adamdan çocukların ödü koparmış. Korktukları için de onu görür görmez köşe bucak kaçarlarmış. Bu gizemli adamla ilgili köy çocuklarının dilinde sayısız efsane dolaşırmış.

Kimi onun ermiş olduğunu, kimi başka bir âlemden geldiğini söylermiş. Kimi geceleri uçtuğunu, kimi de hayvanlarla konuştuğunu iddia edermiş. Anlatıların hemen hepsinde de olağanüstü yetenekler verilirmiş Yetim Ahmet'e. Öyle ki köydeki anneler çocuklarını yaramazlık yaptıklarında "Şimdi çağırırım Yetim Ahmet'i!" diye korkuturlarmış. Çocuklar bu uyarıyı duyar duymaz süt dökmüş kediye dönerlermiş.

İşte bu gizemli adam, acılar içinde kıvranan Ese dedenin yanında bitivermiş. Ese dede, önce karanlık nedeniyle tanıyamamış onu. "Kimsiniz? Ne olur bana yardım edin!" diye birkaç defa seslenmiş. Fakat cevap alamamış. Karşısında bir karartı şeklinde duran bu kişinin kim olduğunu ancak adam yanına gelince anlamış. Anlar anlamaz da yüreği yerinden fırlayacak gibi atmaya başlamış, tüm acılarını unutmuş.

O an, sonunun geldiğini düşünmüş. "Ne olur bana zarar verme!" diye mırıldanmaya başlamış. Yetim Ahmet, yanındaki el fenerini Ese dedeye doğru tutmuş. Hiçbir şey söylemeden bir iki dakika Ese dedeye bakmış. Bu birkaç dakika Ese dedeye bir saat gibi gelmiş.

Yetim Ahmet, usulca Ese dedeye yaklaşmaya başlamış. Bunu yaparken bakışlarındaki hırçınlık gözlerinden okunuyormuş. Ese dede, uzaklaşmak için debelenmeye başlasa da elinden bir şey gelmemiş. O an, sonunun geldiğini sanmış. Yetim Ahmet, tüm çocukların içinde ne olduğunu merak ettiği sırtındaki tenekeyi yere indirmiş önce. Ardından elini bu gizemli tenekenin içine sokmuş. Tenekenin içinden bir çırpıda bez parçaları, ip ve birkaç kısa çubuk çıkarmış.

Tüm bunları yaparken Ese dede meraklı gözlerle onu izliyormuş. Fenerin aydınlattığı ışıktan görüldüğü kadarıyla, Yetim Ahmet'in yüzündeki sert bakış, yerini acıma hissine bırakmış. Ese dede, onun bu hâlini fark edince bu gizemli adamın kendisine yardımcı olmaya çalıştığını anlamış ve rahatlamış.

Yetim Ahmet, ilk olarak Ese dedenin sağ kolunu ve sağ bacağını elleriyle yoklamış. Bunu yaparken son derece dikkatli hareket ediyormuş. Ardından tenekesinin içinden çıkardığı çubukları bez parçalarıyla Ese dedenin sağ kolunun etrafına güzelce sarmış. Ese dedenin kolundaki ve bacağındaki ağrı biraz olsun dinmiş.

Yetim Ahmet, sarma işini bitirince Ese dedeyi kucağına almış ve karanlığı yırtarak hızlı adımlarla yürümeye başlamış. Yetim Ahmet'in adımları her geçen saniye daha da hızlanıyormuş. Öyle ki adımlarını âdeta üçer beşer atıyormuş. Bu sırada köydeki tüm çocukların merak edip durduğu gizemli tenekesinin içinden şangır şungur sesler geliyormuş.

KORKUSUZLAR TAKIMI

Define Avcıları

Gizemli bir anının peşini kovalayan Korkusuzlar Takımı'nın merak, heyecan ve korku dolu serüvenlerine ortak olmaya hazır mısın?

Sabri ve arkadaşlarının amacı, altı kuşak önce yaşayan Hamdi Çavuş'un bilinmeyen bir yere gömdüğü defineyi bulmaktır. Fakat defineye ulaşmak için Hamdi Çavuş'un gizlediği harita parçalarını bulmak ve bu harita parçalarındaki şifreleri doğru çözmek zorundadırlar. Bu amaçla çeşitli tehlikeleri göze alarak bilinmezlerle dolu bir yolculuğa çıkarlar.

Bakalım Korkusuzlar Takımı haritadaki şifreleri çözüp defineyi bulabilecekler mi?

Köydeki eski evlerde başlayan serüvenleri, nerede son bulacak?

Definenin peşinde olan kötü adamlar gerçekte kim?

Korkusuzlar Takımı'nın baştan sona heyecan ve macera dolu yolculuğu kitabın içinde seni bekliyor.

www.gnchyt.com

9 786254 470172

Instagram .com/gnchytt
facebook .com/gnchyt